

ภาคผนวก

พระราชบัญญัติ
ไปรษณีย์
พุทธศักราช 2477

นริศรานุวัดติวงศ์
ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามพระราชกฤษฎีกาลงวันที่ 11 มกราคม พ.ศ.2476)

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรม-
ราชโองการ ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรถวายคำปรึกษาว่า เนื่องจากพาณิชยกรรมของประเทศ
ได้เจริญขึ้น สมควรแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการไปรษณีย์ซึ่งยังคงใช้อยู่ในเวลา
นี้ เพื่อให้ความสะดวกแก่ประชาชนและเหมาะสมแก่กาลสมัยยิ่งขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและ
ยินยอมของสภาผู้แทนราษฎรดังต่อไปนี้

ความเบื้องต้น

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติไปรษณีย์
พุทธศักราช 2477”

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชกำหนดไปรษณีย์รัตนโกสินทรศก 116 และบรรดา
กฎหมาย กฎและข้อบังคับอื่น ๆ ที่ขัดหรือแย้งกับบทบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด 1

บทวิเคราะห์ศัพท์

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าข้อความมิได้แสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

- (1) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้บังคับบัญชาราชการ
กรมไปรษณีย์โทรเลข
- (2) “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข ผู้แทนหรือเจ้าพนักงาน
อื่นซึ่งทำการในตำแหน่งอธิบดี
- (3) “เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงานกรมไปรษณีย์โทรเลข
- (4) “กรม” หมายความว่า กรมไปรษณีย์โทรเลข
- (5) “ที่ทำการไปรษณีย์” หมายความว่า ตลอดถึงโรงเรียนสิ่งที่ปลูกสร้าง ห้อง
ยานพาหนะ หรือสถานที่ทุกแห่งที่ใช้เป็นที่ทำการไปรษณีย์
- (6) “ตู้ไปรษณีย์” หมายความว่า ที่รับไปรษณียภัณฑ์ทุกชนิดซึ่ง
กรมไปรษณีย์โทรเลขจัดไว้
- (7) “ถุงไปรษณีย์” หมายความว่า ตลอดถึง ถุง หีบ ห่อ ซอง หรือของหุ้มห่ออื่น ๆ
สำหรับบรรจุไปรษณียภัณฑ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ แม้ถุงนั้นจะมีไปรษณียภัณฑ์
อยู่หรือไม่ก็ตาม
- (8) “ไปรษณียากร” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียสำหรับส่ง
ไปรษณียภัณฑ์ทางไปรษณีย์
- (9) “ตราไปรษณียากร” หมายความว่า บัตรตราใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีจัดให้มีขึ้นเพื่อ
ใช้เป็นค่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่น หรือจำนวนเงินที่จะต้องเสียในการส่ง
ไปรษณียภัณฑ์ รวมทั้งตราไปรษณียากรสำหรับผนึก หรือตราไปรษณียากรที่พิมพ์คูณ
หรือแสดงไว้โดยวิธีอื่นบนซอง กระดาษ ห่อ ไปรษณียบัตรหรือสิ่งอื่น ๆ
- (10) “ไปรษณียภัณฑ์” หมายความว่า จดหมาย ไปรษณียบัตร ไปรษณียบัตรตอบ
รับ หนังสือกิตติยคดี ตัวอย่างหรือแบบสินค้า ของตีพิมพ์ทุกชนิด หนังสือพิมพ์ลงทะเบียน
ห่อจดหมาย ห่อพัสดุ ธารณคดี เช็คไปรษณีย์ หรือวัตถุอย่างอื่นที่นำมาใช้ในการสื่อสาร
ไปรษณีย์

(11) “ธนาณัติ” หมายความว่า ตราสารซึ่งที่ทำการไปรษณีย์แห่งหนึ่ง สั่งให้ที่ทำการไปรษณีย์อีกแห่งหนึ่งจ่ายเงิน

(12) “ไปรษณียนิเทศ” หมายความว่า สมุดกฎข้อบังคับ คำสั่ง หรือประกาศว่าด้วยการไปรษณีย์ทั่วไป อันพึงต้องปฏิบัติตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามสัญญาสากลไปรษณีย์

(13) “เช็คไปรษณีย์” หมายความว่า ตราสารสำหรับขายแก่ประชาชน เพื่อประโยชน์ในการส่งเงินโดยเจ้าพนักงาน ณ ที่ทำการไปรษณีย์แห่งหนึ่ง ให้เจ้าพนักงาน ณ ที่ทำการไปรษณีย์แห่งใดแห่งหนึ่งจ่ายเงินให้แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งระบุนามไว้ หรือผู้ถือตราสารนั้น

หมวด 2

อำนาจสิทธิขาด

มาตรา 5 รัฐบาลทรงไว้ซึ่งอำนาจสิทธิขาดที่จะจัดการไปรษณีย์ และตั้งที่ทำการไปรษณีย์ภายในราชอาณาจักร

อำนาจนี้มอบหมายไว้แก่กรมซึ่งมีสิทธิและหน้าที่จัดการไปรษณีย์ และตั้งที่ทำการไปรษณีย์ขึ้น ตามที่รัฐมนตรีเห็นสมควร และมีหน้าที่ทำกิจการต่าง ๆ อันเกี่ยวกับการรับ รวบรวม ส่งจ่าย และส่งมอบไปรษณีย์ภัณฑ์ตามกฎหมาย ข้อบังคับ และคำสั่งที่ดั่งขึ้น การตั้งหรือเลิกที่ทำการไปรษณีย์ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 6 เมื่อกรมได้จัดการไปรษณีย์ขึ้นที่ใดแล้ว ห้ามมิให้บุคคลซึ่งไม่ได้รับอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่น ส่ง จัดให้ส่ง ฝาก ส่งมอบให้แก่ผู้อื่น เพื่อให้ไปส่ง นำส่ง หรือกระทำการอื่นเกี่ยวกับการนำส่งจดหมาย หรือไปรษณียบัตร โดยทางอื่นนอกจากทางไปรษณีย์ เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

(1) จดหมายหรือไปรษณียบัตรไม่เกินสามฉบับที่ฝากผู้เดินทาง โดยผู้รับฝากนั้น มิได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง รางวัล หรือผลประโยชน์อย่างใด ๆ ในการนั้น

(2) จดหมายหรือไปรษณียบัตรที่ได้จัดให้ผู้เดินทางหนังสือพิเศษถือไป และเกี่ยวข้องด้วยกิจธุระของผู้ฝาก หรือผู้รับจดหมายหรือไปรษณียบัตรนั้น โดยเฉพาะ และผู้เดินทาง

หนังสือนั้นต้องห้ามมิให้รับจดหมายหรือไปรษณียบัตรจากผู้อื่น หรือนำส่งจดหมายหรือไปรษณียบัตรให้แก่ผู้อื่น

(3) จดหมายหรือไปรษณียบัตรที่เกี่ยวข้องเฉพาะสินค้า หรือทรัพย์สินที่ส่งไปโดยทางบก ทางน้ำ หรือทางอากาศ ซึ่งจะต้องส่งมอบพร้อมกับสินค้าหรือทรัพย์สินนั้น โดยมีต้องเสียค่าจ้าง รางวัล หรือได้ผลประโยชน์ใดๆ ในการรับนำไป หรือส่งมอบจดหมายหรือไปรษณียบัตรนั้น แต่จดหมายหรือไปรษณียบัตรนั้น ต้องให้เจ้าพนักงานตรวจดูได้ และต้องมีคำว่า “จดหมายของผู้รับตราส่ง” หรือถ้อยคำอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

มาตรา 7 ภายใต้บังคับแห่งมาตรา 6 ห้ามมิให้บุคคลต่อไปนี้ นำส่ง รับ รวบรวม หรือส่งมอบจดหมาย หรือไปรษณียบัตร แม้ว่าตนจะมีได้รับเงินเดือนค่าจ้าง รางวัล หรือผลประโยชน์ใดๆ กล่าวคือ

(1) ผู้ทำการรับขนของ หรือคนโดยสาร โดยปกติ รวมทั้งผู้ขับ ลูกจ้าง หรือตัวแทนของบุคคลนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จดหมาย หรือไปรษณียบัตรอันเกี่ยวข้องกับของซึ่งรับขนนั้น

(2) เจ้าของ นาย ผู้บังคับการ หรือกะลาสีเรือ หรืออากาศยาน ที่ผ่านหรือแล่นไปตามแม่น้ำลำคลอง หรือในอากาศภายในราชอาณาจักร หรือแล่นผ่านไปตามฝั่งทะเล หรือระหว่างท่าเรือ หรือที่ใด ๆ ภายในราชอาณาจักร หรือระหว่างที่ใด ๆ ภายในและภายนอกราชอาณาจักร หรือลูกจ้าง หรือตัวแทนของบุคคลนั้น ๆ เว้นแต่จดหมายหรือไปรษณียบัตรนั้น เกี่ยวกับของที่รับขนนั้น หรือเป็นจดหมายหรือไปรษณียบัตรที่ได้รับไว้เพื่อนำส่งไปโดยได้รับอำนาจจากกรม

มาตรา 8 กรมไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบในการที่ไปรษณีย์ภัณฑ์ซึ่งอยู่ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์สูญหาย ส่งผิด เน้นซ้ำ แหกหัก หรือบุบสลาย เว้นไว้แต่ในกรณีพิเศษที่มีกฎหมาย หรือกฎข้อบังคับระบุไว้แจ้งชัดว่าต้องเสียค่าทำขวัญ

มาตรา 9 โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจอนุญาตโดยออกเป็นข้อบังคับข้อสัญญาและเงื่อนไขทั่วไป หรือให้แก่เฉพาะบุคคลในกรณีพิเศษ

(1) ให้ตั้งที่ทำการไปรษณีย์ประเภทรับอนุญาตขึ้นภายในราชอาณาจักร

(2) ให้ส่ง นำส่ง หรือส่งมอบไปรษณีย์ภัณฑ์โดยทางอื่นนอกจากทางไปรษณีย์

(3) ให้ผู้อื่นรวบรวมไปรษณียภัณฑ์ เพื่อส่งโดยทางไปรษณีย์ หรือโดยทางที่ได้ อนุญาตเป็นพิเศษตามมาตรา

(4) ให้ทำการอย่างอื่นทั่วไปตามที่เห็นสมควร เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตาม พระราชบัญญัติ

หมวด 3

ไปรษณียากร

มาตรา 10 รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราไปรษณียากร และ ค่าธรรมเนียมอื่นในการส่งไปรษณียภัณฑ์ทางไปรษณีย์ภายในราชอาณาจักร ตามความ ในพระราชบัญญัตินี้ หรือเกี่ยวแก่ไปรษณียภัณฑ์ต่างประเทศ ซึ่งมีบทกำหนดไว้ตาม สัญญาสากลไปรษณีย์และวางข้อบังคับกำหนดข้อสัญญาและเงื่อนไข ในการเรียกเก็บ ไปรษณียากรตามที่กำหนดไว้

มาตรา 11 โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจออกข้อบังคับ

(1) ให้เสียไปรษณียากรล่วงหน้าสำหรับไปรษณียภัณฑ์ที่ส่งภายในราชอาณาจักร ทุกประเภท หรือแต่บางประเภทและกำหนดวิธีที่จะต้องเสียไปรษณียากรล่วงหน้า

(2) กำหนดอัตราไปรษณียากรที่จะต้องเสียสำหรับไปรษณียภัณฑ์ภายใน ราชอาณาจักรเมื่อมิได้เสียไปรษณียากร หรือได้เสียล่วงหน้าไว้ไม่พอ

(3) กำหนดวิธีที่จะส่งให้ส่งไปรษณียภัณฑ์ต่อไปยังที่อื่นโดยไม่ต้องเสีย ค่าธรรมเนียมหรือต้องเสียเพิ่มขึ้นอีก ตามแต่จะระบุไว้ในข้อบังคับ

(4) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม “การส่งด่วน” คือ นำส่งนอกเวลาส่งธรรมดา สำหรับไปรษณียภัณฑ์เพิ่มขึ้น หรือใช้แทนอัตราไปรษณียากรที่ต้องเสียตาม พระราชบัญญัตินี้

(5) ว่าด้วยกิจการอย่างอื่นทั่วไปที่เกี่ยวข้องไปรษณียากร ข้อบังคับนี้ เมื่อได้โฆษณาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา 12 ผู้รับไปรษณียภัณฑ์ ซึ่งยังมีไปรษณียากรหรือค่าธรรมเนียมอื่นที่ต้องเสียตามพระราชบัญญัตินี้ค้างอยู่จำต้องชำระค่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นนั้น ในขณะที่รับไปรษณียภัณฑ์ เว้นแต่จะส่งคืนเสียทันทีโดยมิได้เปิดผนึกหรืออ่านข้อความ ถ้าอธิบดีเห็นว่าไปรษณียภัณฑ์นั้นได้มีผู้เกลี้ยส่งมาเพื่อเป็นเครื่องรบกวนผู้รับ จะดไม่เรียกเก็บไปรษณียากรนั้นก็ไ้

ถ้าผู้รับไม่ยอมรับ หรือส่งคืนไปรษณียภัณฑ์ซึ่งยังมีไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ค้างอยู่ดังกล่าวแล้ว หรือถ้าผู้รับตาย หรือหาตัวไม่พบ ผู้ฝากจำต้องชำระค่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นที่ค้างอยู่นั้นจนครบตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 13 เมื่อได้รับไปรษณียภัณฑ์ที่จะต้องเสียภาษีจากที่แห่งใดแห่งหนึ่ง ภายนอกราชอาณาจักร และเจ้าพนักงานได้เสียค่าภาษีนั้นให้แก่ด่านภาษีใด หรือ ณ ที่ใดแล้ว เงินค่าภาษีนั้นให้เรียกคืนได้เหมือนหนึ่งว่าเป็นไปรษณียากรที่ค้างอยู่ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 14 ในการเรียกร้องให้ใช้ไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นสำหรับไปรษณียภัณฑ์ที่ค้างอยู่ตามพระราชบัญญัตินี้

(1) เมื่อได้ยื่นไปรษณียภัณฑ์ที่มีเครื่องหมายของเจ้าพนักงานแสดงว่าผู้รับไม่ยอมรับหรือผู้รับตาย หรือหาตัวไม่พบ ให้ถือเป็นหลักฐานเบื้องต้นว่า การได้เป็นจริงตามข้อความที่ได้แสดงนั้น

(2) ถ้าได้ความว่า ไปรษณียภัณฑ์มาจากผู้ใด ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ฝากเว้นแต่จะพิสูจน์ให้เห็นเป็นอย่างอื่น

มาตรา 15 เครื่องหมายของเจ้าพนักงานกรมไปรษณีย์โทรเลขแห่งกรุงสยามหรือต่างประเทศบนไปรษณียภัณฑ์ใดแสดงว่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นสำหรับไปรษณียภัณฑ์นั้นยังค้างอยู่ ให้ถือเป็นหลักฐานเบื้องต้นว่า จำนวนเงินตามที่ปรากฏนั้นได้ค้างอยู่จริง

หมวด ๔

ตราไปรษณียากร

มาตรา 16 ให้รัฐมนตรีจัดให้มีตราไปรษณียากรชนิดต่าง ๆ และบอกมูลค่าตามที่เห็นว่าจำเป็น และให้มีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขราคาตราไปรษณียากรนั้น เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ตราไปรษณียากรที่ได้จัดให้มีขึ้น หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขราคานั้น ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 17 โดยอนุวัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจออกข้อบังคับ

- (1) ว่าด้วยการจ่าย ขาย เก็บรักษา และใช้ตราไปรษณียากร
- (2) กำหนดราคาตราไปรษณียากรที่จะขาย
- (3) ระบุบุคคลที่จะขายตราไปรษณียากร กับวางอัตราและเงื่อนไขในการขาย
- (4) กำหนดหน้าที่และสินจ้าง ที่จะให้แก่ผู้ขายตราไปรษณียากร
- (5) วางเงื่อนไขในการปรุตราไปรษณียากร การลบเลือน ทำให้เสียสภาพและว่าด้วยตราไปรษณียากรอย่างใด ควรรับหรือไม่ควรรับไว้ใช้เป็นค่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่น

(6) แสดงประเภทไปรษณียภัณฑ์ที่อาจเสียไปรษณียากรเป็นเงิน และใช้เครื่องหมายอย่างอื่นประทับแทนตราไปรษณียากรเป็นค่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นที่จะต้องเสียตามพระราชบัญญัตินี้

- (7) ว่าด้วยกิจการอย่างอื่นทั่วไปที่เกี่ยวแก่ตราไปรษณียากร

หมวด 5

การรับและส่งไปรษณียภัณฑ์

มาตรา 18 ไปรษณียภัณฑ์อันจะส่งทางไปรษณีย์นั้น จะต้องให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่น และกฎข้อบังคับที่ได้ตั้งขึ้น

มาตรา 19 ไปรษณียภัณฑ์นั้น ให้ถือว่าอยู่ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ ตั้งแต่เวลาที่ได้อัดลงในตู้ไปรษณีย์ หรือได้มอบให้แก่เจ้าพนักงานประจำที่ทำการไปรษณีย์ จนถึงเวลาที่ได้นำถึงผู้รับหรือส่งกลับคืนมายังผู้ฝาก หรือได้จัดการเป็นอย่างอื่นตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 20 ผู้ฝากมีสิทธิที่จะถอนไปรษณียภัณฑ์นั้นคืนจากที่ทำการไปรษณีย์ หรือเปลี่ยนชื่อหรือที่อยู่หรือให้จัดการแก่ไปรษณียภัณฑ์นั้นเป็นอย่างอื่นได้ตลอดเวลาที่ไปรษณียภัณฑ์นั้นยังอยู่ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์

มาตรา 21 โดยอนุวัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจออกข้อบังคับว่าด้วยการรับและส่งไปรษณียภัณฑ์ทางไปรษณีย์ทั่วไป แต่โดยเฉพาะไม่ลบล้างอำนาจทั่วไป คือ

- (1) ระบุชนิดวัตถุที่ไม่อนุญาตให้ส่งทางไปรษณีย์
- (2) วางเงื่อนไขในการส่งวัตถุทางไปรษณีย์
- (3) วางระเบียบการกัก และจำหน่ายวัตถุ ที่ส่งทางไปรษณีย์อันเป็นของต้องห้าม หรือต้องพิทักษ์รักษา หรือฝ่าฝืนต่อกฎข้อบังคับที่ได้ตั้งขึ้น
- (4) จำแนกประเภท และวางระเบียบว่าด้วยต้นทุน ขนาดน้ำหนัก เครื่องหุ้มห่อ และการผูกมัด กับการใช้ไปรษณียภัณฑ์
- (5) วางระเบียบการออกใบรับ การออกและรับใบสำคัญในการรับและส่งไปรษณียภัณฑ์ และกำหนดจำนวนเงินที่จะต้องเสียนอกจากไปรษณียากร สำหรับใบรับและใบสำคัญนั้น
- (6) กำหนดประเภทไปรษณียภัณฑ์อันควรอยู่ในลำดับจ่าย หรือส่งก่อนและหลังตามที่จำเป็น

(7) กำหนดเวลาและวิธีให้รับและส่งไปรษณียภัณฑ์

ข้อบังคับนี้เมื่อได้โฆษณาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา 22 ให้อธิบดีจัดทำไปรษณียนิเทศขึ้น เพื่อให้ประกอบกับพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขตัดทอนเพิ่มเติมหรือยกเลิกเพิกถอนเสียได้เป็นคราว ๆ

ไปรษณียนิเทศนั้น เมื่อได้รับอนุมัติของรัฐมนตรีและได้โฆษณาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

มาตรา 23 ห้ามมิให้บุคคลใดส่งทางไปรษณีย์ ซึ่งวัตถุมีคมที่ไม่มีเครื่องหุ้มห่อ ป้องกันพอ หรือวัตถุระเบิดหรือสิ่งโสโครก หรือสิ่งมีพิษ หรือสัตว์มีชีวิต หรือสิ่งของที่มีสภาพอันน่าจะก่อให้เกิดอันตราย หรือเสียหายแก่ไปรษณีย์ภัณฑ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ หรือแก่เจ้าพนักงาน เว้นไว้แต่จะมีข้อบังคับหรือเงื่อนไขกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา 24 ห้ามมิให้บุคคลใดส่งทางไปรษณีย์ ซึ่งไปรษณีย์ภัณฑ์อันเห็นได้ประจักษ์ว่ามีถ้อยคำ เครื่องหมาย หรือลวดลายเป็นเสียนนามแผ่นดิน หรือหยาบชำลามกหรือเป็นที่ขุยงส่งเสริมให้มีการกำเริบหรือหยาบคาย หรือขู่เข็ญ หรือกรรโชก หรือผลรวาทอย่างร้ายแรง หรือสิ่งอื่น ๆ ที่ผิดกฎหมาย

มาตรา 25 ไปรษณีย์ภัณฑ์ใดที่ส่งทางไปรษณีย์เป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ อธิบดีอาจมีคำสั่งตามควรแก่กรณีกล่าวคือ

(1) ให้กักไว้หรือส่งต่อไป หรือส่งกลับคืนไปยังผู้ฝาก หรือให้จำหน่ายเป็นอย่างอื่น

(2) ให้เปิดตรวจ หรือทำลายเสียได้ ถ้าจำเป็นและเมื่อทำลายแล้ว ให้แจ้งไปให้ผู้ฝากทราบ

(3) ให้ส่งตรงไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อมีเหตุสงสัยว่าเป็นความผิดอาญาเพื่อจัดการฟ้องร้อง

มาตรา 26 ในเวลาที่ได้ประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือในเวลาสงคราม รัฐมนตรี หรือเจ้าพนักงานคนใดที่ได้รับอำนาจพิเศษจากรัฐมนตรี เพื่อการนี้อาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้งดการส่งหรือกักไปรษณีย์ภัณฑ์ประเภทใด ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์นั้นไว้ได้ หรือให้จัดการจำหน่ายโดยวิธีใดแล้วแต่เจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งจะได้กำหนด

มาตรา 27 ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นว่า ไปรษณีย์ภัณฑ์ใดเป็นจดหมายหรือไปรษณียบัตร หรือเป็นไปรษณีย์ภัณฑ์ประเภทอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามกฎหมายข้อบังคับและคำสั่งที่ได้ตั้งขึ้น ให้ถือเอาคำวินิจฉัยของอธิบดี แต่รัฐมนตรีอาจแก้ไขคำวินิจฉัยนั้นได้เมื่อเห็นสมควร

หมวด 6

การลงทะเบียนและการประกัน

มาตรา 28 ผู้ฝากอาจขอให้ลงทะเบียนหรือประกันไปรษณียภัณฑ์ ๓ ที่ทำการไปรษณีย์ตามกฎหมายข้อบังคับที่ได้ตั้งขึ้น

มาตรา 29 กรมจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในการที่ไปรษณียภัณฑ์ลงทะเบียนสูญหายไป หรือไปรษณียภัณฑ์รับประกันแตกหัก หรือสูญหายไปในช่วงส่งทางไปรษณีย์ตามข้อบังคับที่ใช้อยู่เวลานั้น เว้นไว้แต่การแตกหักหรือสูญหายนั้น เกิดแต่เหตุสุดวิสัย หรือเกิดแต่สภาพแห่งไปรษณียภัณฑ์นั่นเอง หรือเกิดเพราะความผิดของผู้ฝากหรือผู้รับ

มาตรา 30 เมื่อกรมจะต้องใช้ราคาไปรษณียภัณฑ์ที่แตกหักหรือสูญหายไปนั้น โดยที่ผู้ฝากได้ระบุแจ้งราคาไว้แล้วให้ถือว่ากระบุแจ้งราคาไว้นั้น เป็นข้อสันนิษฐานว่าไปรษณียภัณฑ์นั้นมีราคาตามที่ได้ระบุแจ้งไว้ แต่ทั้งนี้ผู้ฝากจะเรียกค่าสินไหมทดแทนเกินกว่ากำหนดราคาที่ได้ระบุแจ้งไว้นั้นหาได้ไม่

มาตรา 31 ผู้รับ หรือผู้ฝากมีสิทธิที่จะขอให้เปิดไปรษณียภัณฑ์ที่จะส่งมอบแก่ตนก่อนรับต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่นั้นทำบันทึกแสดงพฤติการณ์หรือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏแก่ตนไว้ แล้วลงลายมือชื่อทั้งสองฝ่ายไว้เป็นสำคัญ

มาตรา 32 ในเรื่องความรับผิดชอบของกรมในการที่ไปรษณียภัณฑ์แตกหักหรือสูญหายนั้น ห้ามมิให้ฟ้องเมื่อพ้นกำหนดปีหนึ่งนับแต่วันส่งมอบ หรือวันที่ควรจะได้ส่งมอบ

มาตรา 33 โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจออกข้อบังคับว่าด้วยการลงทะเบียน และการประกันไปรษณียภัณฑ์ทั่วไป แต่โดยเฉพาะไม่ลบล้างอำนาจทั่วไปคือ

(1) กำหนดว่าไปรษณียภัณฑ์ประเภทใด ที่อาจให้ลงทะเบียนหรือเอาประกันได้ หรือต้องบังคับให้ลงทะเบียนหรือให้เอาประกัน

(2) กำหนดว่าไปรษณียภัณฑ์ที่ต้องบังคับให้ลงทะเบียนหรือเอาประกัน ซึ่งได้ส่งไปโดยมิได้ลงทะเบียนหรือเอาประกันนั้นให้ส่งกลับคืนแก่ผู้ฝาก หรือให้ส่งต่อไปยังผู้รับ หรือให้จัดการเป็นอย่างอื่น

(3) จำกัดจำนวนเงิน สำหรับลงทะเบียน หรือรับประกันไปรษณียภัณฑ์ และจำนวนเงินค่าสินไหมทดแทน

(4) วางระเบียบที่ต้องเสียไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นสำหรับลงทะเบียนหรือรับประกัน และการออกใบรับใบสำคัญสำหรับการลงทะเบียนหรือรับประกันนั้น

(5) กำหนดเวลาและระเบียบว่าด้วยการจัดส่งไปรษณียภัณฑ์ลงทะเบียน หรือรับประกันที่ส่งมอบแก่ที่ทำการไปรษณีย์

ข้อบังคับนี้เมื่อได้โฆษณาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

มาตรา 34 ถ้ากรมได้ทำความตกลงไว้กับต่างประเทศเป็นพิเศษว่าด้วยการรับและส่งไปรษณียภัณฑ์ลงทะเบียนหรือรับประกันทางไปรษณีย์ไว้อย่างใด ให้ใช้ความตกลงนั้นเป็นข้อบังคับ

หมวด 7

ไปรษณียภัณฑ์ส่งไม่ได้

มาตรา 35 อธิบดีอาจออกข้อบังคับว่าด้วยวิธีจำหน่ายไปรษณียภัณฑ์ที่ไม่สามารถส่งได้เพราะเหตุใดเหตุหนึ่งซึ่งต่อไปนี้เรียกว่าไปรษณียภัณฑ์ส่งไม่ได้ แต่โดยเฉพาะไม่ลบล้างอำนาจทั่วไป คือ

(1) กำหนดเวลาให้ที่ทำการไปรษณีย์ปลายทางเก็บรักษาไปรษณียภัณฑ์ส่งไม่ได้พักไว้ ณ ที่ทำการไปรษณีย์นั้น

(2) จัดให้มีการโฆษณาบัญชีไปรษณียภัณฑ์ส่งไม่ได้ทุกประเภทหรือแต่บางประเภท

ไปรษณียภัณฑ์ส่งไม่ได้นั้น เมื่อได้พักไว้ ณ ที่ทำการไปรษณีย์ปลายทางครบกำหนดเวลาแล้ว ให้ส่งกลับไปยังที่ทำการไปรษณีย์ต้นทาง เพื่อคืนให้แก่ผู้ฝาก หรือให้ส่งตรงไปยังกรม

มาตรา 36 ไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้ที่กรมได้รับไว้ตามมาตรา 35 ให้จัดการดังต่อไปนี้

- (1) ถ้าสามารถจะส่งได้ ให้สลักหลังเสียใหม่แล้วส่งไปยังผู้รับโดยทางไปรษณีย์
- (2) ถ้าจะทำการดังกล่าวมาแล้วไม่ได้ ให้เจ้าพนักงานผู้ถืออธิบดีได้แต่งตั้งขึ้นเพื่อการนี้ เปิดไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นออก เพื่อให้ทราบชื่อและที่อยู่ของผู้ฝาก แต่จำต้องสงวนข้อความที่ได้ทราบนั้นไว้เป็นความลับ แล้วให้ส่งไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นคืนไปยังผู้ฝากทางไปรษณีย์ โดยมีต้องเสียค่าธรรมเนียม หรือจะต้องเสียอีกตามแต่จะกำหนดไว้ในข้อบังคับ

มาตรา 37 ไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้ ที่ไม่สามารถจะจัดการให้เป็นไปตามมาตรา 36 ให้กักไว้มีกำหนดเวลาต่อไปอีก หรือให้จัดการสถานใดแล้วแต่จะได้วางไว้ในข้อบังคับ แต่ถ้า

- (1) เป็นจดหมายและไปรษณียบัตรให้ทำลายเสีย
- (2) เป็นทรัพย์สินซึ่งไม่อาจเสื่อมสูญโดยสภาพ ซึ่งพบในไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้ ให้กักไว้มีกำหนดหนึ่งปี เมื่อพ้นกำหนดเวลานั้นแล้ว ไม่มีผู้ใดมาอ้างว่ามีสิทธิในทรัพย์สินนั้น ให้ตกเป็นสิทธิของรัฐบาล

หมวด 8

ดูงไปรษณีย์ส่งทางเรือ

มาตรา 38 นายเรือของเรือทุกลำที่จะออกจากท่าหรือที่แห่งหนึ่งภายในราชอาณาจักร ไปยังท่าหรือที่อีกแห่งหนึ่งภายในหรือภายนอกราชอาณาจักร จำต้องรับดูงไปรษณีย์ที่เจ้าพนักงานคนใดคนหนึ่งนำมามอบให้เพื่อส่งไปกับเรือนั้นและต้องออกไปรับให้ และเมื่อถึงท่าหรือที่ต้องส่งดูงไปรษณีย์นั้นแล้ว ให้นำส่งโดยมิชักช้า

มาตรา 39 เจ้าของเรือทุกลำหรือตัวแทน ที่กำหนดจะส่งเรือออกจากท่าใดในราชอาณาจักร ไปยังท่าอื่นภายในหรือภายนอกราชอาณาจักร จำต้องแจ้งความบอกวันและเวลาที่เรือจะออกเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานประจำที่ทำการไปรษณีย์ทราบในเวลาอันสมควรกับทั้งให้บอกชื่อท่าหรือที่ซึ่งเรือจะแวะด้วย ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงกำหนดวัน

และเวลาที่เรือจะออก ก็ให้แจ้งความเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานทราบทันที เพื่อเจ้าพนักงานนั้นจะได้แจ้งความให้ประชาชนทราบวันและเวลาปิดไปรษณีย์ ที่จะส่งไปกับเรือนั้น

มาตรา 40 ภายหลังเวลาปิดไปรษณีย์ที่จะส่งไปกับเรือเจ้าพนักงานซึ่งได้รับอำนาจจากอธิบดีหรือจากผู้แทนอธิบดีอาจลงไปอยู่ในเรือเพื่อรับไปรษณีย์ภัณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งได้เสียไปรษณียากรล่วงหน้าครบถ้วนแล้วที่มีผู้นำมาฝากที่เรือ จนถึงเวลาเรือออก เพื่อให้ส่งไปกับเรือนั้น ให้นายเรือช่วยเหลือเจ้าพนักงานเพื่อได้กระทำการตามหน้าที่โดยสะดวกทุกอย่าง

มาตรา 41 ถ้าไม่มีเจ้าพนักงานอยู่ในเรือนั้น นายเรืออาจรับไปรษณีย์ภัณฑ์ที่ได้เสียไปรษณียากรล่วงหน้าครบถ้วนแล้วไว้ได้และให้นำไปรษณีย์ภัณฑ์นั้น ๆ ส่งต่อที่ทำการไปรษณีย์หรือที่ท่าหรือที่ใดที่จะต้องส่งไปรษณีย์ภัณฑ์นั้น

มาตรา 42 (1) นายเรือที่มาถึงท่าใดในราชอาณาจักรต้องรีบจัดการนำส่งบรรดาไปรษณีย์ภัณฑ์หรือถุงไปรษณีย์ซึ่งอยู่ในเรือที่สลักหลังส่งถึงที่นั้น และส่งมอบต่อที่ทำการไปรษณีย์ที่ที่นั้น หรือต่อเจ้าพนักงานซึ่งได้รับอำนาจจากอธิบดีเพื่อการนี้

(2) ถ้านายเรือลำใดมีไปรษณีย์ภัณฑ์หรือถุงไปรษณีย์ที่สลักหลังส่งยังที่แห่งอื่นภายในราชอาณาจักร เมื่อเรือนั้นมาถึงท่า ให้นายเรือรับรายงานต่อเจ้าพนักงานประจำที่ทำการไปรษณีย์แห่งที่นั้น และให้กระทำการที่เจ้าพนักงานผู้นั้นจะสั่ง

(3) ในทำที่นายเรือจะต้องรายงานนั้น ให้นายเรือลงนามในใบปฏิญาณว่าได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นที่ได้รับอำนาจจากอธิบดี ใบปฏิญาณนี้ให้ผู้ที่อยู่รู้เห็นในขณะนั้นลงนามเป็นพยานไว้ด้วย

(4) ถ้าเรือลำใดจำต้องเข้าท่า หรือแวะที่แห่งใดนอกทางที่กำหนด ให้นายเรือลำนั้นแจ้งความต่อเจ้าพนักงาน หรือต่อเจ้าพนักงานผู้ปกครองท้องที่ ซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดว่าในเรือนั้นมีไปรษณีย์มาด้วยและถ้าเจ้าพนักงานนั้นสั่งประการใดให้ปฏิบัติตาม

มาตรา 43 รัฐมนตรีอาจออกกฎกระทรวงกำหนดเงินบำเหน็จที่จะให้แก่นายเรือเพื่อทำการรับส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ในนามของกรม และนายเรือที่เรือจะออกจากท่าใดในราชอาณาจักร เมื่อได้รับถุงไปรษณีย์ไว้เพื่อนำไปแล้ว มีสิทธิที่จะร้องขอและรับเงินบำเหน็จที่ควรได้ ในการนำส่งถุงไปรษณีย์และของในถุงนั้นตามความในมาตรานี้

มาตรา 44 ไปรษณียบัตรที่ได้เข้ามาถึงกรุงเทพมหานครจากประเทศใด ๆ ภายนอกราชอาณาจักร โดยยานพาหนะใด ๆ ต้องมอบให้แก่เจ้าพนักงานประจำที่ทำการ ไปรษณีย์ที่อยู่ใกล้ที่สุดทันที

หมวด 9

สิทธิพิเศษในการรับส่งไปรษณีย์

มาตรา 45 บรรดาบุคคล สัตว์ หรือยานพาหนะอย่างใด ๆ ที่รับส่งแต่เฉพาะถูกไปรษณีย์นั้น ถ้ามีค่าผ่านทางที่จะต้องเสีย ให้ยกเว้นไม่ต้องเสีย

มาตรา 46 ห้ามมิให้ผู้ใดขัดขวาง หน่วงเหนี่ยว หรือกีดกันบุคคล สัตว์ หรือยานพาหนะอย่างใด ๆ ที่จะไปรับหรือใช้ให้ไปรับส่งไปรษณีย์ หรือที่กำลังรับส่งถูกไปรษณีย์

มาตรา 47 ถ้าถูกไปรษณีย์ที่ส่งไปทางบก ทางน้ำ หรือทางอากาศนั้นไม่อาจส่งไปยังที่ซึ่งจะส่งถึงได้ เพราะมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น ให้เป็นหน้าที่ของบุคคลทุกคนที่สามารถช่วยได้ช่วยเหลือจนเต็มกำลัง เพื่อให้ถูกไปรษณีย์นั้นส่งไปถึงที่ได้โดยเร็วที่สุด

มาตรา 48 บุคคลผู้รับขนส่งของ หรือคนโดยสาร เพื่อบำเหน็จเป็นทางค้าปกติของตนจำต้องรับขนส่งไปรษณียบัตรหรือถูกไปรษณีย์ ซึ่งอธิบดีจะกำหนดให้ส่งและให้ได้รับค่าระวางพาหนะสำหรับงานนี้ ตามแต่จะได้ตกลงกันเป็นครั้งคราว

มาตรา 49 ถ้ามีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นด้วยเรื่องสัญญาหรือเงื่อนไขการค้าพาหนะก็ดีซึ่งไม่สามารถจะตกลงกันได้ทั้งสองฝ่ายมีสิทธิที่จะตั้งอนุญาโตตุลาการขึ้นฝ่ายละคน แต่ถ้าฝ่ายใดละเลยเสีย ไม่เลือกตั้งอนุญาโตตุลาการ อีกฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอต่อศาลให้เลือกตั้งอนุญาโตตุลาการแทนฝ่ายที่ละเลยนั้นได้ เพื่อวินิจฉัยข้อโต้แย้งนั้น

ถ้าความเห็นของอนุญาโตตุลาการก้ำกึ่งไม่ตกลงกัน อนุญาโตตุลาการอาจเลือกตั้งผู้เป็นประธานขึ้นคนหนึ่ง เพื่อวินิจฉัยชี้ขาด

ถ้าอนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกันในการเลือกตั้งผู้เป็นประธานก็ให้ร้องขอต่อศาลให้เลือกตั้งผู้เป็นประธานขึ้น

หมวด 10

ธนาคัตติ

มาตรา 50 กรมอาจจัดให้มีการรับส่งเงินจำนวนหนึ่งจำนวนใดทางธนาคัตติ และอาจเรียกรับเงินค่าส่วนลด หรือค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา 51 โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจวางระเบียบว่าด้วยธนาคัตติและจ่ายเงินตามธนาคัตติ กับทั้งบุคคลที่จะจ่ายหรือรับเงินตลอดถึงเวลาและวิธีจ่าย

มาตรา 52 เมื่อไม่สามารถจะจ่ายเงินตามธนาคัตติให้แก่ผู้รับ เพราะเหตุที่ผู้รับตาย หรือล้มละลาย กรมมีอำนาจที่จะจ่ายเงินจำนวนนั้นให้แก่ทายาท หรือผู้จัดการทรัพย์สิน มฤตคของผู้รับ หรือแก่เจ้าพนักงานรักษาททรัพย์ ฯลฯ แล้วแต่กรณีเมื่อบุคคลนั้น ๆ แสดงหลักฐานแห่งฐานะของตนดังกล่าวข้างต้นได้จนเป็นที่พอใจ

มาตรา 53 บุคคลใดซึ่งฝากเงินไปโดยทางธนาคัตติ และถ้าเงินนั้นยังมิได้จ่ายให้แก่ผู้รับอาจขอให้จ่ายเงินตามธนาคัตตินั้นคืนแก่ตน หรือให้จ่ายแก่บุคคลอื่นนอกจากผู้รับเดิมได้แล้วแต่จะสั่ง

ถ้าหาตัวผู้รับและผู้ฝากธนาคัตติไม่ได้ให้กรมโฆษณาหาตัวผู้รับและผู้ฝากเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันโฆษณาผู้รับหรือผู้ฝากจะเรียกเงินตามจำนวนนั้นคืนหาได้ไม่

มาตรา 54 เมื่อเจ้าพนักงานได้จ่ายเงินให้แก่บุคคลใดตามธนาคัตติเกินกว่าจำนวนที่ควรจ่ายให้แก่บุคคลนั้นก็ดี หรือได้จ่ายเงินให้แก่บุคคลใดตามธนาคัตติซึ่งควรจ่ายให้แก่บุคคลอื่นก็ดี ให้กรมแจ้งความเป็นหนังสือไปยังบุคคลนั้นให้ใช้เงินที่จ่ายไปโดยมิชอบนั้นคืนภายในเวลาอันสมควร

มาตรา 55 เมื่อเจ้าพนักงานได้จ่ายเงินตามธนาคัตติให้แก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดที่นำธนาคัตติ หรือใบเสร็จใบสำคัญหรือใบแจ้งความสำหรับธนาคัตติมาแสดงว่าเป็นผู้รับเงิน หรือตัวแทนไปแล้วกรมเป็นอันหลุดพ้นจากความรับผิดชอบในเงินจำนวนนั้น

ห้ามมิให้ผู้ใดฟ้องกรมในการจ่ายเงินตามธนาคัตติเนิ่นช้าเพราะเหตุสุดวิสัยหรือประมาทเลินเล่อ หรือละเว้น หรือผิดหลง หรือกลฉ้อฉล หรือชักยอก หรือด้วยความตั้งใจ

กระทำ หรือเป็นด้วยความละเลยของเจ้าพนักงาน แต่ในกรณีเช่นนี้ให้ส่งมอบเงินตามจำนวนในธนาคัตินั้นให้แก่ผู้รับ หรือผู้ฝาก

ห้ามมิให้ผู้ใดฟ้องกรมเพราะเหตุที่จ่ายเงินผิด เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปี นับแต่วันที่ได้ออกธนาคัติ กรมไม่ต้องรับผิดชอบเกินกว่าจำนวนเงินในธนาคัติ และไม่ต้องรับผิดชอบถ้าการจ่ายเงินตามธนาคัตินั้นได้จ่ายผิดไป เพราะเหตุที่ผู้ฝากบอกชื่อและที่อยู่ของผู้รับไม่ถูกต้องหรือไม่บริบูรณ์

หมวด 11

การตรวจค้น จับกุม ฟ้องร้อง และบทลงโทษ

ส่วนที่ 1

ความผิดที่เจ้าพนักงานกรมกระทำขึ้น

มาตรา 56 ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานไปรษณีย์ หรือเป็นผู้มีหน้าที่ราชการติดต่อกับที่ทำการไปรษณีย์ หรือผู้ไปรษณีย์เขียนแชรหรือทำให้เนิ่นช้าในการนำส่ง หรือส่งมอบถุงไปรษณีย์ หรือไปรษณีย์ภัณฑ์หรือธนาคัติ หรือกระทำให้เกิดเสียหายแก่สิ่งเหล่านั้นโดยเจตนา ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าวัน หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 57 ผู้ใดซึ่งท่านใช้ให้นำส่งถุงไปรษณีย์ หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ระหว่างส่งทางไปรษณีย์ และเวลาที่ใช้ให้ทำการนั้นได้มอบให้เป็นหน้าที่จดและรักษาบัญชีใด จดหรือมอบให้ผู้อื่นจดข้อความเท็จลงในบัญชี โดยเจตนาจะทำให้หลงเชื่อว่าตนได้ไปถึงที่หรือได้นำส่งถุงไปรษณีย์ หรือไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นแล้ว ซึ่งความจริงไม่ได้ไปถึงที่หรือไม่ได้นำส่ง ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 58 ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานกระทำผิดหน้าที่ของตน เปิดหรือยอมให้ผู้อื่นเปิดถุงไปรษณีย์ หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ หรือตั้งใจลักหรือ

หน่วงเหนี่ยว หรือยอมให้ผู้อื่นกักหรือหน่วงเหนี่ยวงูไปรษณีย์ หรือไปรษณียภัณฑ์
ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินพันบาท

แต่มาตรานี้ ไม่เกินความถึงการเปิด หรือกัก หรือ หน่วงเหนี่ยวงูไปรษณีย์ หรือ
ไปรษณียภัณฑ์โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามคำสั่งของรัฐมนตรี หรือ
ศาลที่มีอำนาจ

มาตรา 59 ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน

(ก) ลงเครื่องหมายของราชการบนงูไปรษณีย์ หรือไปรษณียภัณฑ์ผิด โดย
เจตนาทุจริต

(ข) เปลี่ยนแปลง ชูฉลอบ หรือทำให้เครื่องหมายของราชการบนงูไปรษณีย์หรือ
ไปรษณียภัณฑ์สูญหาย โดยเจตนาทุจริต

(ค) เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำการไปรษณีย์อย่างใด ๆ เรียกหรือรับเงินเป็นค่า
ไปรษณียากร ซึ่งตนรู้อยู่แล้วว่าเรียกไม่ได้ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา 60 ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน โดยเจตนาทุจริตส่งทางไปรษณีย์ หรือบรรจุลง
ในงูไปรษณีย์ ซึ่งไปรษณียภัณฑ์ที่ยังมิได้เสียไปรษณียากรให้ถูกต้องตาม
พระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายข้อบังคับและคำสั่งที่ได้ตั้งขึ้น ผู้นั้นมีความผิดต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินสองพันบาท

ส่วนที่ 2

ความผิดอย่างอื่น

มาตรา 61 ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนต่อมาตรา ๖ คือ

(ก) นำส่งจดหมายหรือไปรษณียบัตรโดยทางอื่นนอกจากทางไปรษณีย์ภายใน
เขตซึ่งกรมมีสิทธิพิเศษที่จะทำการนี้ได้ฝ่ายเดียว

(ข) กระทำการอย่างใด ๆ ที่เกี่ยวแก่การนำส่งจดหมายหรือไปรษณียบัตรโดยทาง
อื่นนอกจากทางไปรษณีย์ ภายในเขตซึ่งกรมมีสิทธิพิเศษที่จะทำการนี้ได้ฝ่ายเดียว

(ค) ส่งหรือขอให้รับ หรือส่งมอบจดหมาย หรือไปรษณียบัตรเพื่อให้ส่งโดยทางอื่นนอกจากทางไปรษณีย์ ภายในเขต ซึ่งกรมมีสิทธิพิเศษที่จะทำการนี้ได้ฝ่ายเดียว

(ง) รวบรวมจดหมาย หรือไปรษณียบัตร เพื่อส่งไปทางอื่นนอกจากทางไปรษณีย์ เว้นแต่ได้สิทธิพิเศษดังกล่าวข้างต้น

ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตามจำนวนจดหมายหรือไปรษณียบัตรไม่เกินฉบับละสิบบาท

มาตรา 62 ผู้ใดรวบรวมจดหมาย หรือไปรษณียบัตรหลายฉบับ ถึงบุคคลหลายคน เข้าในห่อหรือซองเดียวกันเพื่อส่งทางไปรษณีย์เป็นห่อจดหมาย หรือตนรู้อยู่แล้ว ขอให้รับหรือส่งมอบจดหมายหรือไปรษณียบัตรเพื่อให้ส่งเป็นห่อจดหมาย เว้นแต่ได้สิทธิพิเศษดังกล่าวข้างต้น ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตามจำนวนจดหมาย หรือไปรษณียบัตรไม่เกินฉบับละสิบบาท

มาตรา 63 ผู้ใดนำส่ง รับ ขอให้รับ หรือส่งมอบจดหมายหรือไปรษณียบัตร หรือรวบรวมจดหมายหรือไปรษณียบัตรเป็นการฝ่าฝืนต่อมาตรา 7 ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตามจำนวนจดหมายหรือไปรษณียบัตรไม่เกินฉบับละยี่สิบบาท

มาตรา 64 ผู้ใดส่ง ขอให้รับ หรือจัดทำขึ้นแล้วส่งไปเพื่อให้ส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ หรือสิ่งใดๆ ทางไปรษณีย์ เป็นการฝ่าฝืนต่อมาตรา 23 หรือ 24 ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 65 ผู้ใดเอาไฟเผา หรือเอาไม้ขีดไฟใส่ในตู้ไปรษณีย์ หรือเอาวัตถุระเบิดใส่ในหรือที่ตู้ไปรษณีย์ หรือวัตถุที่นำเป็นอันตรายสิ่งโสโครก สิ่งมีพิษหรือของน้ำอย่างใดๆ เทหรือใส่ในหรือที่ตู้ไปรษณีย์ หรือทำให้เสียหายแก่ตู้ไปรษณีย์ หรือกระทำการใดๆ ที่อาจเป็นการเสียหายแก่ตู้ไปรษณีย์ หรือเครื่องประกอบและอุปกรณ์หรือของในตู้ไปรษณีย์ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 66 ผู้ใดปิดกระดาดแจ้งความ ปิดประกาศ หรือคำแจ้งความ หรือปิดบัญชีป้ายหรือสิ่งใด ๆ หรือกระทำการใด ๆ ให้เปื้อน หรือให้เสียหายแก่ที่ทำการไปรษณีย์ หรือตู้ไปรษณีย์ โดยไม่มีอำนาจที่จะทำได้ตามกฎหมาย ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา 67 ผู้ใดซึ่งบังคับไว้โดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ทำการปฏิญาณอันเกี่ยวแก่ไปรษณียภัณฑ์ หรือของในไปรษณียภัณฑ์หรือราคาของนั้นที่ต้องส่งไปทางไปรษณีย์ กล่าวข้อความใดในการปฏิญาณที่ตนรู้ หรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นเท็จ หรือที่ตนไม่เชื่อว่าเป็นจริง ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

ถ้าการปฏิญาณที่เป็นเท็จนั้น ได้กระทำให้ขึ้นข้อไต่ถามให้ปรับไม่เกินสี่ร้อยบาท

มาตรา 68 ผู้ใดเป็นนายเรือ

(ก) ละเลยไม่ปฏิบัติตามมาตรา 38

(ข) ละเลยไม่นำส่งถึงไปรษณีย์หรือไปรษณียภัณฑ์ที่ตนต้องกระทำตาม

มาตรา 42 โดยไม่มีข้อแก้ตัวอันสมควรซึ่งเป็นหน้าที่ของคนที่จะต้องนำสืบ

(ค) ไม่ยอมหรือจงใจละเว้นไม่ส่งมอบถึงไปรษณีย์หรือไปรษณียภัณฑ์ที่อยู่ในความปกครองของตนให้แก่บุคคลที่ได้แต่งตั้งไว้ให้เป็นผู้รับ ในเมื่อเรือจอดอยู่ที่ด่านตรวจป้องกันโรค

(ง) ไม่ยอมหรือจงใจละเว้นไม่กระทำการตามหน้าที่ซึ่งจำต้องกระทำตามมาตรา 39 หรือมาตรา 40

ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินพันบาท

มาตรา 69 ผู้ใดเป็นนายเรือที่มาถึงท่าหรือที่แห่งใด ในราชอาณาจักรหรือเป็นคนประจำเรือนั้น ภายหลังที่ได้ส่งไปรษณียภัณฑ์ที่อยู่บนเรือทั้งหมด หรือแต่ส่วนใดไปยังที่ทำการไปรษณีย์ประจำท่าที่เรือมาถึงนั้นแล้ว ยังมีไปรษณียภัณฑ์ซึ่งกรมมีสิทธิพิเศษแต่ฝ่ายเดียวที่จะต้องส่งไปยังที่ทำการไปรษณีย์นั้นเหลืออยู่ในหีบหรือในความปกครอง หรือในความยึดถือของตนโดยความรู้สึกละเลยไม่นำส่ง ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตามจำนวนไปรษณียภัณฑ์นั้นไม่เกินสี่ร้อยบาท

ผู้ใดเป็นนายเรือหรือบุคคลประจำเรือดังกล่าวในวรรคก่อน เมื่อเจ้าพนักงานได้เรียกร้องให้ส่งไปรษณียภัณฑ์นั้นแล้วหน่วงเหนี่ยวหรือกักไปรษณียภัณฑ์นั้นไว้ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตามจำนวนไปรษณียภัณฑ์ไม่เกินสี่ร้อยบาท

มาตรา 70 ผู้ใดขัดขวาง กีดกัน หน่วงเหนี่ยว กักหรือทำให้เนิ่นช้าต่อการนำส่งถึงไปรษณีย์ หรือไปรษณียภัณฑ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ หรือด้วยอุบายอย่างใด ๆ เปิดถึงไปรษณีย์หรือไปรษณียภัณฑ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตาม

พระราชบัญญัตินี้ หรือตามคำสั่งของรัฐมนตรี หรือของศาลที่มีอำนาจ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

มาตรานี้ ไม่ตัดอำนาจที่จะกักเจ้าพนักงานหรือบุคคลใดที่กำลังนำส่งผู้ไปรษณีย์ หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ โดยมีข้อหาว่ากระทำความผิดตามกฎหมายลักษณะอาชญาหรือกฎหมายอื่นที่ใช้อยู่ในเวลานั้น

มาตรา 71 ผู้ใดยึด หรือจงใจซ่อนเร้น เก็บ หรือกักผู้ไปรษณีย์ หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์โดยเจตนาทุจริต หรือเมื่อเจ้าพนักงานได้ร้องขอขังละเลยไม่ยอมมอบผู้ไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ อันควรมอบให้แก่ผู้อื่น ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา 72 ผู้ใดที่เจ้าพนักงานต้องการให้ช่วยเหลือในการส่งผู้ไปรษณีย์ในขณะที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น ดังกล่าวไว้ในมาตรา 47 ไม่ยอมรับ หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามคำร้องขอ โดยความจงใจและไม่มีข้อแก้ตัวอันสมควร ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา 73 ผู้ใดเป็นผู้รับขน ละเลยหรือไม่ยอมรับขนส่งผู้ไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ที่อธิบดีกำหนดให้ส่งดังกล่าวไว้ในมาตรา 48 โดยไม่มีข้อแก้ตัวอันสมควร ซึ่งเป็นหน้าที่ของตนที่จะต้องนำสืบ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา 74 ผู้ใดซึ่งกรมได้อนุญาตให้ตั้งที่ทำการไปรษณีย์ประเภทรับอนุญาตหรือแต่งตั้งให้เป็นผู้ขายตราไปรษณียากร

(ก) เรียกเอาราคาตราไปรษณียากรจากผู้ซื้อสูงกว่าหรือต่ำกว่าราคาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ อันได้ตั้งขึ้นตามมาตรา 17(2) ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(ข) กระทำความผิดต่อข้อบังคับอื่น ที่ได้ตั้งขึ้นตามมาตรา 17 ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา 75 ห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งไม่ได้รับอำนาจจากกรมปิดถ้อยคำ ตัวอักษรหรือเครื่องหมายตามที่ระบุไว้ต่อไปนี้ หรือให้ถ้อยคำ ตัวอักษร หรือเครื่องหมายนั้น ปรากฏอยู่ที่เรือน กำแพง ประตู หน้าต่าง หีบ เสา หรือที่อื่นอันเป็นของตน หรืออยู่ในความคุ้มครองของตน กล่าวคือ

(ก) คำว่า “ที่ทำการไปรษณีย์” หรือ “ตู้ไปรษณีย์” ประกอบด้วยถ้อยคำตัวอักษรหรือเครื่องหมายใด ๆ ที่แสดงให้เห็นหรือสื่อให้เห็น หรืออาจชักนำให้ประชาชนเชื่อว่าเป็นที่ทำการไปรษณีย์หรือตู้ไปรษณีย์

(ข) ถ้อยคำ ตัวอักษร หรือเครื่องหมายใด ๆ ที่แสดงให้เห็น หรือสื่อให้เห็นหรืออาจชักนำให้ประชาชนเชื่อว่าเรือนหรือที่นั้น ๆ เป็นที่ทำการไปรษณีย์ หรือตู้ไปรษณีย์

ผู้ใดกระทำความผิดต่อมาตรานี้ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา 76 ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา 75 กรมอาจบังคับให้ถอนหรือลบถ้อยคำ ตัวอักษร หรือเครื่องหมายนั้นออกเสียภายในเวลาอันสมควร หรือให้ย้ายหรือถอน หรือปิดตู้จดหมายที่เป็นของผู้นั้น หรืออยู่ในความคุ้มครองของผู้นั้น ซึ่งอาจทำให้เข้าใจว่าเป็นที่ทำการไปรษณีย์หรือตู้ไปรษณีย์

ถ้าผู้กระทำความผิดได้รับคำบังคับตามวรรคต้น ละเลยไม่ปฏิบัติตาม มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินวันละสิบบาททุกวันตลอดเวลาที่ความผิดนั้นยังปรากฏอยู่

มาตรา 77 ผู้ใดใช้ตราไปรษณียากร ซึ่งมีเครื่องหมายแสดงว่าตราไปรษณียากรนั้นได้ใช้แล้ว ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ส่วนที่ 3

การตรวจค้นจับกุมและฟ้องร้อง

มาตรา 78 ผู้ใดฝ่าฝืน หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่ากระทำความผิดต่อบทบัญญัติแห่ง

พระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยอำนาจสิทธิขาดของรัฐบาล เจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบอำนาจจากอธิบดีเป็นหนังสือโดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี อาจตรวจค้นจับกุม หรือหน่วงเหนี่ยวไว้ได้เป็นเวลาอันสมควรเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 79 การฟ้องบุคคลผู้กระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับฉ้อโกงไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งทางไปรษณีย์นั้น ในฟ้องจะกล่าวแต่เพียงว่า ฉ้อโกงไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์นั้น เป็นทรัพย์สินของกรมก็พอ และไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่า ฉ้อโกงไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นมีความมากน้อยเท่าใด

มาตรา 80 การฟ้องขอให้ลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ฟ้องได้ต่อเมื่อเจ้าพนักงานไปรษณีย์ได้ร้องขอ

ในเวลาใด ๆ ก่อนมีคำพิพากษา เจ้าพนักงานไปรษณีย์มีอำนาจเปรียบเทียบเพื่อเรียกเรื่องเงินค่าปรับ หรือเพื่อริบทรัพย์สินอันผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ โดยกระทำความตกลงและวางเงื่อนไขอย่างใดก็ได้ สุดแล้วแต่จะเห็นสมควร

มาตรา 81 เมื่อผู้กระทำความผิดจะต้องถูกปรับสำหรับความผิดอย่างใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้ากรมได้ทำคำร้องขอเป็นพิเศษแล้ว ศาลอาจสั่งในคำพิพากษาให้แบ่งเงินพินัยไม่เกินกึ่งหนึ่ง ให้แก่ผู้สืบการกระทำความผิดนั้น

หมวด 12

การรักษาการตามพระราชบัญญัติ

มาตรา 82 ให้รัฐมนตรีมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อการนี้ให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงตั้งเจ้าพนักงาน กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ประกาศมา ณ วันที่ 31 มกราคม พุทธศักราช 2477 เป็นปีที่ 10 ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายพันเอก พระยาพหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติไปรษณีย์ (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2483

หมายเหตุ: พระราชบัญญัติไปรษณีย์ (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2483 นี้ มีหลักการให้มี "เช็คไปรษณีย์" ขึ้น เพื่อให้ประชาชนส่งเงินทางเช็คไปรษณีย์ได้อีกทางหนึ่ง ทั้งนี้ ก็เพื่อส่งเสริมช่วยเหลือให้ความสะดวกแก่ผู้ประสงค์จะส่งเงินจำนวนเล็กน้อยให้แก่กันและกัน

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดเงื่อนไขเวลายกเลิกกฎหมายว่าด้วยการสื่อสารแห่งประเทศไทย
พ.ศ. 2546

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2546
เป็นปีที่ 58 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดเงื่อนไขเวลายกเลิกกฎหมายว่าด้วยการสื่อสารแห่งประเทศไทย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 221 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2542 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเงื่อนไขเวลายกเลิกกฎหมายว่าด้วยการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2546”

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 14 สิงหาคม พ.ศ. 2546 เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้พระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2519 เป็นอันยกเลิกตั้งแต่วันที่ 14 สิงหาคม พ.ศ. 2546 เป็นต้นไป

มาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ: เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เนื่องจากการได้มีการจัดตั้ง บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) และบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด โดยเปลี่ยน ทุนของการสื่อสารแห่งประเทศไทยเป็นหุ้นตามกฎหมายว่าด้วยทุนรัฐวิสาหกิจ และให้ โอนกิจการของการสื่อสารแห่งประเทศไทยไปให้แก่ทั้งสองบริษัทดังกล่าวทั้งหมด ซึ่ง มาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2542 บัญญัติว่า ในกรณีดังกล่าวให้ ตราพระราชกฤษฎีกาเพื่อกำหนดเงื่อนไขขบเลิกรัฐวิสาหกิจ และเมื่อมีมติคณะรัฐมนตรี ขบเลิกรัฐวิสาหกิจใดแล้ว ให้ถือว่ากฎหมายจัดตั้งรัฐวิสาหกิจดังกล่าวเป็นอันยกเลิกตาม เงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาที่ตราขึ้นเพื่อการนั้น ดังนั้น จึงสมควรกำหนด เงื่อนไขไว้เพื่อให้ทราบว่ากฎหมายว่าด้วยการสื่อสารแห่งประเทศไทยเป็นอันยกเลิก เมื่อใด จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดอำนาจ สิทธิ และประโยชน์ของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด
พ.ศ. 2546

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2546
เป็นปีที่ 58 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดอำนาจ สิทธิ และประโยชน์ของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 221 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2542 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 35 มาตรา 48 และมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดอำนาจ สิทธิ และประโยชน์ของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด พ.ศ. 2546”

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 14 สิงหาคม พ.ศ. 2546 เป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชกฤษฎีกานี้

“บริษัท” หมายความว่า บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด

“กิจการไปรษณีย์” หมายความว่า การตั้งที่ทำการไปรษณีย์ และการดำเนินการต่าง ๆ เกี่ยวกับการรับ รวบรวม ส่ง จำ และส่งมอบไปรษณีย์ภัณฑ์ ตามกฎหมายว่าด้วยไปรษณีย์

“กสท” หมายความว่า การสื่อสารแห่งประเทศไทยตามกฎหมายว่าด้วยการสื่อสารแห่งประเทศไทย

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา 4 ในการดำเนินการไปรษณีย์ และธุรกิจอื่นเกี่ยวกับกิจการไปรษณีย์ รวมทั้งธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่อง ใกล้เคียงกัน หรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการไปรษณีย์ ให้บริษัทมีอำนาจ ได้รับยกเว้น มีสิทธิพิเศษ หรือได้รับความคุ้มครองตามที่กฎหมายว่าด้วยไปรษณีย์ กฎหมายว่าด้วยการสื่อสารแห่งประเทศไทย หรือกฎหมายอื่นได้บัญญัติไว้ให้แก่ กสท เว้นแต่กรณีที่ได้บัญญัติไว้ตามมาตรา 6 มาตรา 12 และมาตรา 13

มาตรา 5 ให้มีคณะกรรมการกิจการไปรษณีย์ ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงการคลัง เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา และบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ที่มิผลงานหรือเคยปฏิบัติงานที่แสดงให้เห็นถึงการเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจ และมีความเชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์ในกิจการหรือสาขาวิชาชีพอันจะเป็นประโยชน์ต่อกิจการไปรษณีย์อีกหนึ่งคนเป็นกรรมการ และให้ผู้แทนกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา 6 ให้อำนาจในการอนุญาต การวินิจฉัย การออกข้อบังคับต่าง ๆ ของคณะกรรมการ กสท อำนาจในการจัดทำไปรษณียนิเทศ การทำความตกลงกับต่างประเทศในกิจการไปรษณีย์ และการออกคำสั่งใด ๆ ของผู้ว่าการ กสท ที่มีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครอง ซึ่งอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติไปรษณีย์ พุทธศักราช 2477 เป็นอำนาจของคณะกรรมการกิจการไปรษณีย์

มาตรา 7 ให้กรรมการกิจการไปรษณีย์มีวาระดำรงตำแหน่งคราวละสามปี

มาตรา 8 ให้ประธานกรรมการและกรรมการกิจการไปรษณีย์ได้รับค่าตอบแทน และค่าใช้จ่ายอื่นในการปฏิบัติงานตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา 9 ให้สำนักงานปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทำหน้าที่เป็นหน่วยงานธุรการของคณะกรรมการกิจการไปรษณีย์

มาตรา 10 ให้นำความในมาตรา 75 มาตรา 76 มาตรา 77 มาตรา 79 มาตรา 80 มาตรา 81 มาตรา 82 และมาตรา 83 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาใช้บังคับกับการแต่งตั้ง การพ้นจากตำแหน่ง และการประชุมของคณะกรรมการกิจการไปรษณีย์โดยอนุโลม

มาตรา 11 คณะกรรมการกิจการไปรษณีย์มีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการกิจการไปรษณีย์มอบหมายให้อนุกรรมการได้รับคำตอบแทนและค่าใช้จ่ายอื่นในการปฏิบัติงานตามระเบียบที่คณะกรรมการกิจการไปรษณีย์กำหนด

มาตรา 12 ให้ทรัพย์สินของบริษัทเฉพาะที่เกี่ยวกับกิจการไปรษณีย์เพื่อประโยชน์ของประชาชน เป็นทรัพย์สินที่ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

มาตรา 13 ในกรณีที่มีความจำเป็นในการป้องกันหรือระงับการกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยไปรษณีย์ รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งลูกจ้างของบริษัทหรือบุคคลอื่นใดเป็นเจ้าพนักงานได้

มาตรา 14 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ: เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ ตามที่ได้จัดตั้งบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด โดยเปลี่ยนทุนของการสื่อสารแห่งประเทศไทยเป็นหุ้นตามกฎหมายว่าด้วยทุนรัฐวิสาหกิจ และโอนกิจการในส่วนที่เกี่ยวกับกิจการไปรษณีย์ของการสื่อสารแห่งประเทศไทยไปให้แก่บริษัทดังกล่าวทั้งหมดแล้วนั้น เมื่อได้พิจารณาถึงการควบคุมให้การใช้อำนาจทางกฎหมายเป็นไปโดยถูกต้อง และการรักษาประโยชน์

ของรัฐประกอบด้วยแล้ว ในการดำเนินงานของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ระยะแรก บริษัทยังมีความจำเป็นที่ต้องได้รับอำนาจ สิทธิ และประโยชน์บางกรณีเช่นเดียวกับที่ การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้รับตามกฎหมายว่าด้วยไปรษณีย์ กฎหมายว่าด้วย การสื่อสารแห่งประเทศไทย และตามกฎหมายอื่น และจำกัดในบางกรณี เพื่อประโยชน์ ต่อส่วนรวมเป็นสำคัญ ซึ่งมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2542 บัญญัติว่า อำนาจ สิทธิ หรือประโยชน์ของบริษัทที่จัดตั้งขึ้นดังกล่าวอาจจำกัดหรืองดได้ ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

บรรณานุกรม

เอกสารภาษาไทย

หนังสือ

กรมไพรินซ์โทรเลข. ข้ามขอบฟ้า หนังสือที่ระลึก 119 ปี. กรุงเทพฯ: ดาวฤกษ์, 2545.

การสื่อสารแห่งประเทศไทย. 100 ปี การไพรินซ์ไทย. กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์, 2526.

นันทวัฒน์ ปรมานันท์. บริการสาธารณะในระบบกฎหมายฝรั่งเศส. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2541.

_____. สัญญาทางปกครอง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2546.

ประยูร กาญจนกุล. คำบรรยายกฎหมายปกครอง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์-

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538. อ้างถึงใน สมชาย อจองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

อิสระ นิตินันท์ประกาศ. กฎหมายปกครองเปรียบเทียบ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2523. อ้างถึงใน สมชาย อจองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

บทความ

กิตยาภรณ์ ประยูรพรหม และพิมพ์ดาว จันทระขันตี. องค์การมหาชนอิสระใน

กฎหมายมหาชนเศรษฐกิจฝรั่งเศส (Les Autorités Administratives

Indépendantes en Droit Public de l'Economie Française) [Online]. Available

URL: <http://www.pub-law.net/publaw/view.aspx?id=816>, 2009 (มีนาคม, 1).

จันทร์ลักษณ์ โชติรัตนดิลก. กฎหมายโทรคมนาคม: เคเบิลใต้น้ำ [Online].

Available URL: <http://www.tulawcenter.org/knowledge/content/283>, 2009

(พฤษภาคม, 1).

ชาญชัย แสวงศักดิ์. “ข้อพิจารณาบางประการเกี่ยวกับนิติกรรมทางปกครอง.” เอกสารสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โครงการอบรมนิติกร หลักสูตรสัญญาทางปกครอง. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 28 กันยายน 2531. อ้างถึงใน สมชาย อางองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์-นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

_____. “ข้อพิจารณาบางประการเกี่ยวกับนิติกรรมทางปกครองและสัญญาทางปกครองฝรั่งเศส.” วารสารกฎหมายปกครอง 9, 1 (เมษายน 2533) : 206-208.

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์. “นิติบุคคลตามกฎหมายมหาชนของอังกฤษ.” วารสารกฎหมายปกครอง 6, 2 (สิงหาคม 2530): 318-328. อ้างถึงใน สมชาย อางองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

บุญศรี มีวงศ์อุโฆษ. “เอกสารประกอบการบรรยายวิชากฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจ.” บัณฑิตศึกษาคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2535.

ไพโรจน์ ไววนิชกิจ, รายงานพิเศษ ตามไปดู การเปิดเสรีกิจการโทรคมนาคมในประเทศไทยเยอรมัน [Online]. Available URL: <http://www.siamphone.com/article/2005/00005/page.htm>, 2010 (มีนาคม, 13).

โกสิน พลกุล. “นิติบุคคลตามกฎหมายมหาชนฝรั่งเศส.” วารสารกฎหมายปกครอง 6, 2 (สิงหาคม 2530): 281-317. อ้างถึงใน สมชาย อางองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. รวมกฎหมายเก่าและกฎหมายที่ยกเลิกแล้ว [Online].

Availableb URL: http://www.lawreform.go.th/lawreform/index.php?option=com_lawreform&task=showlawold&hidemainmenu=1&lid=64&gid=6&Itemid=19#, 2009 (พฤศจิกายน, 24).

สุรพล นิธิไกรพนธ์. “ข้อความคิดบางประการเกี่ยวกับการกำกับดูแล.” วารสาร-
นิติศาสตร์ 19, 4 (2532): 88. อ้างถึงใน สมชาย อัจจงค์. “การควบคุมกำกับดูแล-
องค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย-
รามคำแหง, 2543.

สมคิด เลิศไพฑูรย์. “ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับองค์การมหาชนอิสระ.” วารสาร-
นิติศาสตร์ (ธันวาคม 2532): 59-78. อ้างถึงใน สมชาย อัจจงค์. “การควบคุม-
กำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย-
รามคำแหง, 2543.

_____. “ข้อความคิดเกี่ยวกับการควบคุมกำกับทางปกครอง.” รวมบทความใน โอกาส
ครบรอบ 60 ปี ดร. ปรีดี เกษมทรัพย์. กรุงเทพมหานคร: พี เค, 2531. อ้างถึงใน
สมชาย อัจจงค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณี
พระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์-
นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

สมาน รังสีโยกฤษฎ์ และฐิติมา เฟื่องเรือง. หน่วยงานบริหารพิเศษ. กรุงเทพมหานคร:
สำนักงาน ก.พ., 2539. อ้างถึงใน สมชาย อัจจงค์. “การควบคุมกำกับดูแล
องค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย-
รามคำแหง, 2543.

สมาน รังสีโยกฤษฎ์. การปฏิรูปภาคราชการ: แนวคิดและยุทธศาสตร์. กรุงเทพมหานคร:
สำนักงาน ก.พ., 2540. อ้างถึงใน สมชาย อัจจงค์. “การควบคุมกำกับดูแล-

องค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

รายงานการวิจัย

สุรพล นิธิไกรพนธ์. การปรับปรุงโครงสร้างทางกฎหมายในการจัดองค์การใน-
ภาคมหาชน: ความเป็นไปได้และแนวทางในการตรากฎหมายจัดตั้งองค์กร
ของรัฐที่มีส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ. รายงานการวิจัยเสนอสำนักงาน
คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. ม.ป.ท., 2541. อ้างถึงใน สมชาย อัจจงค์. “การ
ควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนา-
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543

วิทยานิพนธ์

- สมชาย อัจจงค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณี
พระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์-
นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.
- สุรศักดิ์ จินดาพันธ์. “ประเด็นทางกฎหมายในการเปิดตลาดการค้าบริการภายใต้ GATS:
ศึกษากรณีบริการไปรษณีย์.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย-
เกริก, 2553.
- วันเพ็ญ ทรัพย์ส่งเสริม. “การจัดระบบองค์การมหาชนอิสระในกระบวนการจัดทำบริการ
สาธารณะในประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย-
ธรรมศาสตร์, 2539. อ้างถึงใน สมชาย อัจจงค์. “การควบคุมกำกับ-
ดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย-
รามคำแหง, 2543.

กฎหมาย

พระราชบัญญัติกรมไปรษณีย์สยาม จุลศักราช 1247 (พ.ศ. 2428).

พระราชบัญญัติไปรษณีย์ พุทธศักราช 2477.

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539.

พระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. 2542.

พระราชกฤษฎีกากำหนดอำนาจ สิทธิ และประโยชน์ของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด
พ.ศ. 2546.

ไปรษณีย์นิเทศ พ.ศ. 2553.

เอกสารภาษาต่างประเทศ

Bénoit, Francis-Paul. **Le Droit Administratif Français**. Dalloz, Paris, France: n.p.,
1968. อ้างถึงใน สมชาย อาจองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ:
ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.”
วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

De Laubadère, André, Vénézia, and Gaudemet. **Traité de Droit Administratif**.
Tome I, 9e édition, Paris, France: L.G.D.J., 1984. อ้างถึงใน สมชาย อาจองค์.
“การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนา
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

Gordon, Maher, and others. “Postal Resurgence (A Comparative Study on Postal
Operations and Management Innovations in Six Major Postal Enterprises).”
Asian-Pacific Postal Union Bureau, September 2003.

Maspeitol, Roland, and Pierre Laroque. **Latutelle Administrative**. Paris, France:
Librairie du Recueil Sirey, 1930. อ้างถึงใน สมชาย อาจองค์. “การควบคุม-
กำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย-

รามคำแหง, 2543.

Melleray, Guy. **La Tutelle de l'Etat sur les Communes**. Paris, France: Librairie du Recueil Sirey, 1981. อ้างถึงใน สมชาย อางองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

Regourd, Serge. **L'Acte de Tutelle en Droit Administratif Francais**. Paris, France: L.G.D.J., 1982. อ้างถึงใน สมชาย อางองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

Rivéro, Jean, and Jean Waline. **Droit Administratif**. Dalloz, Paris, France: n.p., 1985. อ้างถึงใน สมชาย อางองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

Vedel, Georges, and Delvolvé Pierre. **Droit Administratif**. Paris, France: PUF, 1984. อ้างถึงใน สมชาย อางองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

Waline, Marcel. **Précis de Droit Administratif**. Montchestien, France: n.p., 1969. อ้างถึงใน สมชาย อางองค์. “การควบคุมกำกับดูแลองค์การมหาชนอิสระ: ศึกษากรณีพระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.

กฎหมายต่างประเทศ

Postal Act 1997 (Postgesetz, PostG) [Online]. Available URL: <http://www.iuscomp.org/gla/statutes/PostG.htm>, 2009 (December, 1).

Postal Service Act 2000 [Online]. Available URL: [http://www.legislation.gov.uk](http://www.legislation.gov.uk/ukpga, 2009 (December, 20).)

Postal Services Act 1998 [Online]. Available URL: [http://www.legislation.govt.nz](http://www.legislation.govt.nz/act/public/1998/0002/latest/DLM423258.html)
/act/public/1998/0002/latest/DLM423258.html, 2009 (November, 20).

ประวัติผู้เขียน

- ชื่อ ชื่อสกุล : นางสาวศรินธรา ศรีสุเทพ
- วัน เดือน ปีเกิด : 1 พฤษภาคม 2513
- สถานที่เกิด : จังหวัดพิจิตร
- วุฒิการศึกษา : สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
จาก โรงเรียนพิจิตรพิทยาคม จังหวัดพิจิตร
ปีการศึกษา 2532
สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี นิติศาสตรบัณฑิต
จาก มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2535
สำเร็จการศึกษาประกาศนียบัตรเนติบัณฑิตไทย
จาก สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา
สมัยที่ 49 ปี พ.ศ. 2539
- ตำแหน่งหน้าที่
การงานปัจจุบัน : นิติกร 7 บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด

